

демоса. Самъ той се наричалъ „синъ човѣшки“. „Дошелъ на земята“ за човѣка. Работилъ за човѣка. Умрѣлъ за човѣка, за човѣшката личностъ.

— Християнската догматика ни учи, че той „дошелъ да изкупи Адама (човѣка) отъ грѣха“. Да умре, но да го „изкупи“. Да го освободи отъ робството. Да унищожи всѣко робство.

— Азъ дойдохъ, казва самъ Христосъ, да проповѣдвамъ на слѣпитѣ свѣтлина, на затворенитѣ свобода; да проповѣдвамъ нова година, новъ животъ, ново царство на свѣтлината, на свободата, на братството и равенството.

„Царството Божие“, което Христосъ основалъ, на което турилъ основа и за което всѣки день се молимъ въ „Отче Нашъ“ — да приидетъ царствіе твое! е царство на правдата, царство на истината, царство на свѣтлината и свободата, не за отдѣлни личности само, не за отдѣлни съсловия или части, е за отдѣлни партии, а за народа изобщо, за човѣчеството.

Миналата година на едно частно събрание въ София бѣ прочетенъ рефератъ върху „етическитѣ принципи на демокрацията“. Изтъкваше се етическата страна въ демократизма. Доказваше се много сполучливо, че демокрацията е сама етика. По тоя поводъ въ „Духовна Пробуда“ (бр. 14. 906.) се писа статия, отъ която азъ ще направя малкъ цитатъ, за да допдлня и разясня своята мисль, че християнството, като социално етическо учение, е народно-демократично, че християнството е само демокриция.